

LVdovicus ex illustri familia Lodroniorum natus est, qui suas possessiones iuxta fluuium Athesim in faucibus, qua iter in Italiam ex Germania patet, habent. Erat is magna fortitudine et rara prudentia insignis. Itaque primò Maximiliani Caesaris, postea etiam Caroli 5, castra in Italia secutus, ob rei bellicę peritiam ordines duxit, ac sibi magnam gloriam comparauit. Pariratione & Ferdinando regi contra Turcam fortiter multoties adfuit. Cum autem Solymanus Turca Vaiuodę regnum Vngarię cõfirmasset, atque Ferdinandus id recuperare statuisset, etiam Ludovicus cum alpestribus militibus in Vngariã uenit, & pedestribus copijs præfectus

fuit 1537. Erat tum Cazzianus summus Ferdinandicus dux. Cum autem ad Exechium res Christianorum in summum discrimen esset adductum, Cazzianus cum multis alijs aufugit, atque postea Turcę partes secutus est. Id cum milites Lodronio significassent, suos hortatus est, ut fortiter resisterent, neque inultum succumberent. Vnde equites qui supererant, atque peditum præfecti eum summum belli ducem constituere. quam tamē prouinciã ipse modestè recusans, uix tandem suscepit. Cum is milites cõsolaretur, quidã senex gregarius miles inquit: O Lodroni uideo te bono animo esse, & in equo sedere, ut de fuga circumspicere queas. Tum ille subridens, descendit, et equo neruos incidit, reliquos etiã egrotis militibus dono dedit. Interea Turca cū instructo exercitu superuenit. Ibi Lodronius magna uirtute pugnauit, & tandem omnibus circumuentis, & maiori ex parte trucidatis, Turcarum petitione se & superstitēs, uitã pactus, dedidit. Cum autem ipse grauiter uulneratus esset, ut uix Constantinopolim uiuus deferri posset, Turcę eum truncarunt, & caput Solymano transmiserunt, id quod ipse in æneo pelui magna admiratione uirtutis inspexit. Vir ille immortalı gloria dignus, quia in tanta Christianorum calamitate, cum effugere equi beneficio potuisset, permanerit, & Turcis cruentã uictoriam reliquerit. P. lo-
uius lib. 36.